DOMSTOLENS DOM
20. marts 1985*

I sag 264/82

Timex Corporation, Harrison Road, Dundee, Skotland, ved advokaterne Ivo Van Bael og Jean-François Bellis, Bruxelles, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger og Hoss, 15, Côte d'Eich,

sagsøger,

støttet af

Forbundsrepublikken Tyskland , ved Martin Seidel og advokat Dietrich Ehle, Köln, og med valgt adresse i Luxembourg på Forbundsrepublikken Tysklands ambassade, 20-22, avenue Emile Reuter,

og af

Chambre française de l'horlogerie , 34, avenue de Messine, 75008 Paris,

og af

Pforzheimer Uhren-Rohwerke Porta GmbH & Co. , Maximilianstraße 46, 7530 Pforzheim,

de to sidstnævnte repræsenteret af advokat Dominique Borde, Paris, på vegne af advokatkontoret Siméon Moquet, Borde & associés, og med valgt adresse i Luxembourg hos advokaterne Elvinger og Hoss, 15, Côte d'Eich,

intervenienter,

mod

Rådet for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent Gijs Peeters, og med valgt adresse i Luxembourg hos Oreste Montalto, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

og

Kommissionen for De europæiske Fællesskaber, ved juridisk konsulent John Temple Lang, bistået af Pieter Jan Kuyper, Kommissionens juridiske tjeneste, og med valgt adresse i Luxembourg hos Manfred Beschel, Jean Monnet-bygningen, Kirchberg,

sagsøgte,

* Processprog: Engelsk.

angående en sag anlagt i medfør af EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, hvorunder der er nedlagt påstand om delvis annullation af artikel 1 i Rådets forordning nr. 1882/82 af 12. juli 1982 om indførelse af en endelig antidumpingtold på mekaniske armbåndsure med oprindelse i Sovjetunionen (EFT L 207, s. 1),

har

DOMSTOLEN

sammensat af præsidenten Mackenzie Stuart, afdelingsformændene G. Bosco, O. Due og C. Kakouris, dommerne T. Koopmans, U. Everling, K. Bahlmann, Y. Galmot og R. Joliet,

generaladvokat: M. Darmon
justitssekretær: fuldmægtig D. Louterman

*

afsagt følgende

DOM

(Sagsfremstillingen udelades)

Præmisser

1 Ved stævning indgivet til Domstolens justitskontor den 27. september 1982 har Timex Corporation, Dundee, Skotland, i henhold til EØF-traktatens artikel 173, stk. 2, anlagt sag mod Rådet og Kommissionen med påstand om delvis annullation af Rådets forordning nr. 1882/82 af 12. juli 1982 om indførelse af en endelig antidumpingtold på mekaniske armbåndsure med oprindelse i Sovjetunionen (EFT L 207, s. 1).

* og efter at generaladvokaten har fremsat forslag til afgørelse den 5. december 1984,

2 Det fremgår af sagens akter, at British Clock & Watch Manufacturers' Association Ltd i juni 1980 på vegne af producenter, der fremstiller mekaniske ure i Frankrig og Det forenede Kongerige, indgav en klage over, at der blev foranstaltet dumping med mekaniske ure og urværker med oprindelse i Sovjetunionen. Den antidumpingprocedure, der blev indledt som følge af denne klage, førte til, at Kommissionen den 14. januar 1982 vedtog forordning nr. 84/82 om pålæggelse af en midlertidig antidumpingtold på mekaniske armbåndsure med oprindelse i Sovjetunionen (EFT L 11, s. 14). Denne midlertidige told blev forlænget ved Rådets forordning nr. 1072/82 af 4. maj 1982 (EFT L 125, s. 1).

3 Den 12. juli 1982 vedtog Rådet ovennævnte forordning nr. 1882/82. Den omtvistede artikel 1 i denne forordning indførte en endelig antidumpingtold på mekaniske armbåndsure med oprindelse i Sovjetunionen, som i overensstemmelse med den konstaterede dumpingmargen udgjorde 12,6% for ure uden guldplettering eller med guldplettering af tykkelse højst 5 mikron og 26,4% for ure med guldplettering af tykkelse over 5 mikron.

4 Der blev dog ikke indført nogen midlertidig eller endelig dumpingtold på mekaniske urværker. I betragtningerne til Kommissionens forordning nr. 84/82 er det i denne forbindelse anført, at »hvad angår mekaniske urværker, har Kommissionen fastslået, at selv om der er konstateret betydelige dumpingmargener, er den beskedne markedsandel og virkningen af de kvantitative restriktioner, der er i kraft i Frankrig, ensbetydende med, at der hverken er tale om væsentlig skade eller trussel om, at en sådan vil opstå« . Derimod nævner betragtningerne til Rådets forordning nr. 1882/82 ikke de mekaniske urværker.

5 De ovenfor omtalte retsakter bygger på Rådets forordning nr. 3017/79 af 20. december 1979 om beskyttelse mod dumpingimport eller subsidieret import fra lande, der ikke er medlemmer af Det europæiske økonomiske Fællesskab (EFT L 339, s. 1). Denne forordning fastsætter betingelserne for indførelse af en antidumping- eller udligningstold og definerer blandt andet begreberne dumping og skade; desuden opstiller den procedureregler, navnlig med hensyn til klagen, iværksættelsen og videreførelsen af undersøgelsen, fortrolig behandling af de modtagne oplysninger og afslutning af proceduren, når beskyttelsesforanstaltninger er unødvendige.

6 Sagsøgeren er den største producent af mekaniske ure og urværker i Fællesskabet og den eneste, der fremstiller disse produkter i Det forenede Kongerige. Ved nærværende annullationssøgsmål har selskabet gjort gældende, at forordning nr. 1882/82 er udstedt i strid med materielle og formelle regler både i grundforordningen nr. 3017/79 og i traktaten, dels fordi den antidumpingtold, der er indført på de omhandlede ure, er utilstrækkelig, dels fordi der ikke er indført nogen antidumpingtold på mekaniske urværker.

7 Ved kendelser, afsagt henholdsvis den 9. marts og den 28. april 1983, tillod Domstolen i medfør af procesreglementets artikel 93 Chambre française de l'horlogerie, Pforzheimer Uhren-Rohwerke Porta GmbH & Co. samt Forbundsrepublikken Tyskland, hvis indlæg kun vedrører formaliteten, at intervenere i sagen til støtte for sagsøgerens påstande.

Formaliteten

8 Rådet og Kommissionen har påstået sagen afvist i henhold til procesreglementets artikel 91, stk. 1. Ved kendelse af 21. september 1983 har Domstolen besluttet at henskyde denne påstand til afgørelse ved den endelige dom, jfr. procesreglementets artikel 91, stk. 4.

9 Til støtte for påstanden om afvisning har de sagsøgte institutioner gjort gældende, at den anfægtede retsakt ikke er rettet til Timex Corporation, og at selskabet hverken er nævnt udtrykkeligt i dennes dispositive del eller berørt umiddelbart og individuelt af retsakten, som berører alle producenter af mekaniske armbåndsure i Fællesskabet i samme grad. Denne vurdering ændres ikke af den omstændighed, at Timex Corporation måske er berettiget til at anmode om iværksættelse af en antidumpingprocedure, eftersom grundlaget for en sondring mellem en forordning og en beslutning efter Domstolens praksis kun kan være selve retsaktens art og dens retsvirkninger.

10 Derimod har Timex Corporation og intervenienterne påstået sagen fremmet til realitetsbehandling, idet den anfægtede forordning i forhold til Timex Corporation i virkeligheden er en beslutning, som berører selskabet umiddelbart og individuelt i den i traktatens artikel 173, stk. 2, forudsatte betydning. Den anfægtede retsakt blev nemlig vedtaget efter en klage, som blandt andet blev indgivet på Timex Corporation's vegne, og den fremtræder derfor som afslutningen på en admini-

strativ procedure, som blev indledt efter dette selskabs anmodning. Sagsøgerens søgsmålsinteresse er så meget des mere velbegrundet, som denne er den eneste tilbageværende producent af mekaniske armbåndsure på det britiske marked, og som den antidumpingtold, der er tale om, blev fastsat udelukkende under henvisning til sagsøgerens økonomiske situation.

11 De af Rådet og Kommissionen fremdragne formalitetsspørgsmål skal løses på baggrund af en sammenligning mellem den ordning, der er indført ved forordning nr. 3017/79, og, mere specielt, mellem den beskaffenhed, antidumpingforanstaltningerne i nævnte forordning har, og EØF-traktatens artikel 173, stk. 2.

12 I artikel 13, stk. 1, i forordning nr. 3017/79 bestemmes, at »såvel midlertidig som endelig antidumping- eller udligningstold indføres ved forordning«. Selv om disse foranstaltninger altså bedømt i forhold til bestemmelsen i traktatens artikel 173, stk. 2, efter deres art og rækkevidde er almengyldige, idet de finder anvendelse på de pågældende erhvervsdrivende i al almindelighed, kan det ikke udelukkes, at bestemmelserne herom umiddelbart og individuelt berører visse erhvervsdrivende. I den forbindelse må det navnlig undersøges, hvilken rolle sagsøgeren har spillet i antidumpingproceduren og selskabets stilling på det marked, den anfægtede forordning tager sigte på.

13 Indledningsvis bemærkes, at den klage i henhold til artikel 5 i forordning nr. 3017/79, som førte til vedtagelsen af forordning nr. 1882/82, blev indgivet af British Clock & Watch Manufacturers' Association Ltd på vegne af producenter af mekaniske ure i Frankrig og Det forenede Kongerige, heriblandt Timex Corporation. Det fremgår af sagens akter, at denne erhvervsorganisation tog initiativet på grund af, at en klage, der tidligere — i april 1979 — var indgivet af Timex Corporation selv, var blevet afvist af Kommissionen med den begrundelse, at den kun kom fra én fællesskabsproducent.

14 De af sagsøgeren fremsatte klagepunkter lå således til grund for den klage, der gav anledning til iværksættelsen af undersøgelsen. Som det fremgår af betragtningerne til både Kommissionens forordning nr. 84/82 og Rådets forordning nr. 1882/82, blev Timex Corporation desuden hørt under undersøgelsen.

15 Endvidere må det erindres, at sagsøgeren er den største producent af mekaniske ure og urværker i Fællesskabet og den eneste, der stadig fremstiller disse produkter i Det forenede Kongerige. Hertil kommer — som det også fremgår af præambelen til forordningerne nr. 84/82 og nr. 1882/82 — at Timex Corporations redegørelser i vidt omfang var afgørende for forløbet af undersøgelsen, og at antidumpingtolden blev fastsat under hensyn til de følger, som den konstaterede dumping har medført for selskabet. Mere specielt fremhæver betragtningerne til forordning nr. 1882/82, at den endelige antidumpingtold blev fastsat på et niveau, der svarer til den fastlagte dumpingmargen »i betragtning af dumpingimportens skadelige virkninger for Timex«. Den omtvistede forordning er derfor begrundet i sagsøgerens særlige situation.

16 Heraf følger, at den anfægtede retsakt i forhold til Timex Corporation er en beslutning, der berører dette umiddelbart og individuelt i den i traktatens artikel 173, stk. 2, forudsatte betydning. Sagsøgeren er derfor — som Domstolen har statueret i sin dom af 4. oktober 1983 (FEDIOL, 191/82, Sml. 1983, s. 2913) — berettiget til over for denne at fremkomme med enhver bemærkning med henblik på afgørelsen af, om Kommissionen har overholdt de proceduremæssige garantier, klagerne har i henhold til forordning nr. 3017/79, og om Kommissionen har begået åbenbare fejl ved sin vurdering af de faktiske forhold, har undladt at tage hensyn til væsentlige omstændigheder, eller i sin begrundelse har ladet hensyn spille ind, der må ses som udtryk for magtfordrejning. I den forbindelse kan Domstolen ikke prøve den vurdering, der i henhold til forordningen er forbeholdt Fællesskabets myndigheder, men Domstolen skal udøve den prøvelsesret, den normalt udøver over for et skøn, der er tillagt en forvaltningsmyndighed.

17 Da sagen herefter kan antages til realitetsbehandling, gives der ikke Rådet og Kommissionen medhold i påstanden om afvisning.

Realiteten

18 Sagsøgeren har til støtte for sin påstand fremsat tre anbringender, nemlig henholdsvis at fastsættelsen af den normale værdi af de ure, der var genstand for dumping, ikke er korrekt, hvilket er i strid med artikel 2, stk. 5, i forordning nr. 3017/79, at Kommissionen har nægtet at meddele selskabet visse oplysninger, hvilket er i strid med artikel 7, stk. 4, litra a), i nævnte forordning, og at der er givet en utilstrækkelig begrundelse, hvilket er i strid med traktatens artikel 190.

19 Under hensyntagen til omstændighederne i sagen må anbringendet om overtrædelse af artikel 7, stk. 4, litra a), i forordning nr. 3017/79 undersøges først. Denne bestemmelse lyder således:

»Klageren... kan få kendskab til alle de oplysninger, som de parter, der er berørt af en undersøgelse, har stillet til rådighed for Kommissionen... forudsat at disse oplysninger har betydning for varetagelsen af deres interesser og ikke er fortrolige som omtalt i artikel 8, og forudsat at Kommissionen anvender dem i undersøgelsen. Med henblik herpå indgiver de pågældende en skriftlig anmodning til Kommissionen med angivelse af, hvilke oplysninger der ønskes«.

20 Artikel 8, som ovennævnte bestemmelse henviser til, bestemmer blandt andet, at:

»2) a) Rådet, Kommissionen og medlemsstaterne samt personer i disses tjeneste må ikke videregive oplysninger, som de har modtaget i medfør af denne forordning, og som ifølge deres natur er fortrolige eller er meddelt fortroligt af en af parterne i en antidumping- eller udligningsundersøgelse, medmindre den part, der har givet oplysningerne, udtrykkeligt har givet tilladelse hertil.

b) Ved enhver anmodning om fortrolig behandling angives det, hvorfor oplysningerne er fortrolige, og der vedlægges et ikke-fortroligt sammendrag af sådanne oplysninger, eller en begrundelse for, hvorfor der ikke kan foretages et sammendrag af oplysningerne.

3) I almindelighed betragtes oplysninger som fortrolige, når videregivelsen heraf sandsynligvis vil være til betydelig skade for den, der har givet eller er kilde til oplysningerne«.

21 Sagsøgeren har gjort gældende, at Kommissionen med urette på to punkter har nægtet at meddele selskabet visse oplysninger, som var indsamlet hos de virksomheder i Hong Kong, der var valgt som referencevirksomheder. Dels har Kommissionen ikke givet sagsøgeren tilladelse til at undersøge, om urkasserne og urskiverne fra Hong Kong kan sammenlignes med de tilsvarende sovjetiske varer, dels har den ikke givet Timex Corporation nogen nærmere oplysninger om priser eller omkostninger for de varer, der er samlet i Hong Kong. Dette er i strid med

kravene i artikel 7, stk. 4, i forordning nr. 3017/79, eftersom oplysningerne, som har dannet grundlag for fastsættelsen af den normale værdi i henhold til forordningens artikel 2, har betydning for varetagelsen af Timex Corporation's interesser og ikke er fortrolige i henhold til forordningens artikel 8. Specielt med hensyn til priserne på varer, der er samlet i Hong Kong, har sagsøgeren tilføjet, at der var forskellige måder, hvorpå man kunne meddele selskabet de oplysninger, der var modtaget fra virksomhederne i Hong Kong, uden at det gik ud over deres eventuelt fortrolige karakter. Kommissionen kunne blandt andet have givet oplysningerne i form af gennemsnit af tallene for de virksomheder, hvor der var blevet foretaget undersøgelser, et indeks over forholdet mellem omkostninger og priser, eller omtrentlige talangivelser, der befandt sig i en vis afstand fra de faktiske priser.

22 De sagsøgte institutioner har indrømmet, at der ikke er givet Timex Corporation nogen oplysninger om urkasserne og urskiverne eller om priserne på de omhandlede varer. De har ikke bestridt, at Kommissionen i princippet var forpligtet til at meddele sagsøgeren de i artikel 7, stk. 4, litra a), i forordning nr. 3017/79 omhandlede oplysninger, men har gjort gældende, at i det foreliggende tilfælde var de oplysninger, der ønskedes, ikke omfattet af denne bestemmelse. I den forbindelse har de først og fremmest anført, at bestemmelsen kun giver adgang til oplysninger, der er stillet til rådighed af »de parter, der er berørt af en undersøgelse«, således at virksomheder i et tredjeland netop er undtaget. Med hensyn til de urkasser og urskiver, der er tale om, har de tilføjet, at virksomhederne i Hong Kong ikke stiller beskrivelser til rådighed, som kan være til nytte for Timex Corporation, og at Kommissionen ikke har været forpligtet til at beholde prøver.

23 Med hensyn til oplysningerne om priserne på varer, der er samlet i Hong Kong, har de sagsøgte desuden gjort gældende, at disses fortrolige karakter i medfør af artikel 8 i forordning nr. 3017/79 er til hinder for, at de videregives. De andre måder at give oplysningerne om priserne på — som Timex Corporation i øvrigt ikke har bedt om under undersøgelsen — har ikke kunnet anvendes, navnlig på grund af overensstemmelsen mellem referencevirksomhedernes priser.

24 Det bemærkes herved, at artikel 7, stk. 4, litra a), i forordning nr. 3017/79 har til formål at sikre, at de berørte virksomheder kan få kendskab til de oplysninger, Kommissionen har modtaget under undersøgelsen, således at de kan gøre deres synspunkter gældende i rette tid. Varetagelsen af de rettigheder, som denne be-

stemmelse garanterer, må dog i givet fald ske således, at princippet om beskyttelse af fortrolige oplysninger overholdes. Dette princip udtrykkes generelt i traktatens artikel 214 og mere specielt, for så vidt angår proceduren i forordning nr. 3017/79, i dennes artikel 8.

25 Det følger af disse betragtninger, at der ikke kan gives de sagsøgte institutioner medhold i argumentet om de modtagne oplysningers oprindelse. Udtrykket »de parter, der er berørt af en undersøgelse« i artikel 7, stk. 4, litra a), i forordning nr. 3017/79 skal nemlig fortolkes således, at det ikke blot omfatter de parter, undersøgelsen er rettet mod, men også de parter, over for hvem oplysningerne — som i den foreliggende sag — er blevet brugt til at beregne den normale værdi af de omhandlede produkter, idet disse oplysninger er af lige så stor betydning for varetagelsen af klagernes interesser som de oplysninger, der hidrører fra de virksomheder, som praktiserer dumping. Alle de oplysninger af ikke-fortrolig karakter, som stilles til rådighed af en virksomhed inden for Fællesskabet eller i et tredjeland, og som er blevet anvendt af Kommissionen under undersøgelsen og har været bestemmende for dennes afgørelse med hensyn til antidumpingtolden, bør derfor stilles til rådighed for den klager, som anmoder herom.

26 Med hensyn til urkasserne og urskiverne fra Hong Kong har de sagsøgte institutioner indrømmet, at det valg af en tilsvarende vare, som har været afgørende for den anfægtede afgørelse, er sket på grundlag af de udvalgte varers ydre, og at disse varer var frit tilgængelige på markedet.

27 Under disse omstændigheder var Kommissionen forpligtet til enten at stille prøver til rådighed for sagsøgeren eller — i mangel heraf — i alt fald at give alle de fornødne oplysninger, som ville gøre det muligt for selskabet at identificere de omhandlede varer med henblik på at kunne bedømme, om institutionerne havde fastslået de faktiske omstændigheder korrekt.

28 Med hensyn til priserne på de varer, der er samlet i Hong Kong, må det endvidere bemærkes, at Kommissionen på anmodning af sagsøgeren kun sendte denne en liste over urværker, der var udvalgt i Frankrig, og som blev anset for at svare til de sovjetiske urværker, samt en »oversigt over... på hvilken måde den normale værdi beregnes«. Oversigten bestod imidlertid kun i en liste over de dele, der indgår i et

mekanisk ur, og andre væsentlige elementer for prisdannelsen, men uden de tilsvarende talangivelser, og den var derfor helt uden værdi for sagsøgeren.

29 De sagsøgte institutioner har med urette gjort gældende, at de omhandlede oplysninger ifølge deres natur er fortrolige og derfor ikke kan videregives til klageren. Det må erkendes, at Fællesskabets institutioner i medfør af traktatens artikel 214 er forpligtet til at overholde princippet om, at oplysninger vedrørende virksomheder skal behandles fortroligt. Det gælder navnlig for virksomheder i tredjelande, som har erklæret sig parat til at samarbejde med Kommissionen, og endda selv om der ikke foreligger en udtrykkelig anmodning herom i henhold til artikel 8 i forordning nr. 3017/79. Denne forpligtelse skal imidlertid fortolkes således, at de rettigheder, der følger af artikel 7, stk. 4, litra a), i samme forordning, ikke mister deres indhold.

30 Heraf følger, at Kommissionen i den foreliggende sag — for så vidt det var foreneligt med forretningshemmeligheden — burde have bestræbt sig på at meddele sagsøgeren de fornødne oplysninger til varetagelse af dennes interesser, idet den i givet fald ex officio kunne vælge en passende måde at give oplysningerne på, således at forstå, at det ikke var i overensstemmelse med disse ufravigelige krav blot at give oplysning om de enkelte punkter i beregningen uden at sætte tal på dem. Denne konstatering er så meget desto mere indlysende, som den normale værdi blev fastsat på grundlag af den beregnede værdi af samme vare i henhold til artikel 2, stk. 5, litra b), i forordning nr. 3017/79, og Timex Corporations mulighed for at varetage sine interesser derfor afhang af Kommissionen, for så vidt angik de enkelte led i beregningen.

31 Da indførelsen af antidumpingtolden således er sket i strid med væsentlige formforskrifter fastsat i artikel 7, stk. 4, litra a), i forordning nr. 3017/79, bør artikel 1 i forordning nr. 1882/82 annulleres, uden at det er nødvendigt at gennemgå de øvrige anbringender, sagsøgeren har fremsat med henblik herpå.

32 Sagen drejer sig imidlertid ikke om ophævelse af den omtvistede bestemmelse, men om, at den erstattes med en strengere forholdsregel, som både indebærer en højere antidumpingtold for mekaniske ure og indførelse af en sådan told på mekaniske urværker. Den antidumpingtold, der er indført ved den annullerede bestemmelse,

vil derfor være at opretholde, indtil de kompetente institutioner har gennemført de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger, jfr. traktatens artikel 174, stk. 2.

Sagens omkostninger

33 I henhold til procesreglementets artikel 69, stk. 2, dømmes den tabende part til at betale sagens omkostninger, hvis der er nedlagt påstand herom.

34 Da de sagsøgte har tabt sagen, bør det pålægges dem at betale sagens omkostninger in solidum.

På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN

1) Artikel 1 i Rådets forordning nr. 1882/82 af 12. juli 1982 annulleres.

2) Den antidumpingtold, der er indført ved den nævnte bestemmelse, opretholdes, indtil de kompetente institutioner har gennemført de til dommens opfyldelse nødvendige foranstaltninger.

3) Rådet og Kommissionen betaler in solidum sagsøgerens og intervenienternes omkostninger.

Mackenzie Stuart Bosco Due Kakouris

Koopmans Everling Bahlmann Galmot Joliet

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 20. marts 1985.

P. Heim
Justitssekretær

A. J. Mackenzie Stuart
Præsident